

– Հիմա քանի մը վայրկեանեն,– ըսաւ ծեր գինուորը եւ շուրջը կը նայեր, մտածելով թէ ո՞ր էր, վասնզի միտքը բոլոր այդ սոսկալի եղեռնին էր, որ աչքին առաջ դարձած էր, եւ յիշելով թէ գոնէ քառորդ մը ժամանակ պետք էր գիւղը հասնելու, ձիուն ձայն տուաւ, որ շտապէ, եւ սկսան թռչիր եւ Արփենի ուրախութեան ձայներ կը ձգէր: Ահա գիւղ մը երեւցաւ. բայց ձայն ձուն չի կար, շուն մը նաեւ չի կար, որ հաչէր. «Տէր աստուած,– կ'ըսէր ծեր գինուորն ինքնիրեն,– միթէ արաբին ոտքը հո՞ս էլ հասեր է. բայց ոչ, խոտ էլ կայ, կանաչ էլ կայ»: Վերջապէս իջաւ ձիեն, պտոյտ ըրաւ, ձայնեց, գոչեց, պատասխան տուող չեղաւ. երբ մտքէն կ'անցներ դուռը խորտակել եւ քանի մը ոտք էլ առաւ, ահա պառաւ կին մը նստած արեւուն մէջ դռան առաջ իւր ձեռքը կը մաներ, եւ այնպէս խոր զբաղած էր իւր մտածութեանց մէջ, որ ոչ ոտքի ձայն, ոչ զէնքի շառաչ զինք չէին արթնցներ:

– Բարի՛ լոյս, մայրիկ,– ըսաւ իր բնական ձայնով. պատասխան չի կար, եւ որովհետեւ Չաւեն իւր տեսակին մէջ դիտողական փիլիսոփայութենէ զուրկ չէր, եւ դիտէր թէ ընդհանրապէս մարդիկ մանաւանդ կանայք կը սիրեն իրենց տարիքը պզտիկցնել, ուստի ձայնեց.

– Բարի՛ լոյս գա վրադ, քուրիկ:

Դարձեալ պատասխան չի կար. առաջ անցաւ գինուորը եւ երբ ստուերը պառաւին վրայ ինկաւ, նա անխռով գլուխը վեր առաւ եւ չափելով դիմացինը անգամ մը

– Ի՞նչ կ'ուզես, ասպատակէն ի՞նչ լուր կայ,– ըսաւ:

– Աս տղուն համար քիչ մը ուտելիք կ'ուզեմ, քուրիկ:

– Մօ՛տ են թէ կորան գնացին:

Չաւեն իմացաւ թէ խուլ էր կինը, ուստի ականջին մօտեցնելով շրթունքը, «Քիչ մը ուտելիք, ուտելիք սա տղուն համար», գոչեց եւ այնպիսի ձայնով, որ պատերազմի ժամանակ միայն կը գործածէր:

– Իմացայ, իմացայ, ականջս ծանր է, բայց խուլ չեմ... ի՞նչ սիրուն տղեկ ունիս...– ըսաւ պառաւը Արփենին նայելով եւ գնաց:

Արփենի իջաւ Չաւենի դրկէն, սկսաւ պտըտիլ, երբ Չաւեն կանգնած կը մտածէր, մենք գիտենք թէ ինչ կը մտածէր, բայց Արփենի, որ ներս դուրս ելաւ մտաւ.